

Emausi ynë

“Po atë ditë, dy prej tyre, po shkonin në një fshat që quhet Emaus e është larg Jerusalemit gjashtëdhjetë stadje. Ata bisedonin me njëri-tjetrin për të gjitha këto ngjarje. Dhe ndodhi që, ndërsa ata po flisnin e po bisedonin kështu, vetë Jezusi u afrua dhe po ecte me ta. Por sytë e tyre ishin të penguar ta njihnin. Ai i pyeti: “Ç’ janë këto fjalë që ju po i flisni mes jush udhës?” Ata u ndalën të trishtuar e njëri prej tyre, ai që quhet Kleofë, iu përgjigj: “A thua je ti i vetmi nga të huajt në Jerusalem që nuk di çka ndodhi në të po në këto ditë?” Ai i pyeti: “Po çka?” Ata iu përgjigjën: “Çka i ndodhi Jezusit prej Nazaretit, që ishte profet i madh me vepra e me fjalë në sy të Hyjit e të mbarë popullit; si krerët e priftërinjve dhe këshilltarët tanë e dorëzuan të dënohet me vdekje dhe e kryqëzuan. Ne shpresonim se ai do ta çlironte Izraelin. E, përmbi të gjitha këto - sot është e treta ditë që ndodhën këto ngjarje. Madje edhe disa gra prej tanëve na habitën: ato qenë në agim te varri e, pasi nuk e gjetën trupin e tij, erdhën e na thanë se iu dukën engjëjt e u thanë se ai është gjallë. Po edhe disa prej tanëve shkuan te varri dhe gjetën pikërisht ashtu si thanë gratë, por atë nuk e panë.” Ai u tha: “O të pamend e të ngadalshëm që të besoni gjithçka paralajmëruan profetët! Po a nuk u desh që Mesia t’i pësojë të gjitha e kështu të hyjë në lavdinë e vet?” E, që nga Moisiu e të gjithë profetët, u shtjelloi krejt çka flitet në Shkrimin e shenjtë për të. Kur iu afruan fshatit, ku ishin nisur, ai bëri gjasme po vazhdonte udhën. Po ata iu vunë: “Rri me ne se u bë natë e dita po shkon në të sosur!” Dhe hyri që të rrijë me ta. Kur u ul me ta në tryezë, mori bukën, u falënderua, e theu dhe ua dha. Atyre iu hapën sytë dhe e njohën... Por ai u zhdruk para syve të tyre. Atëherë i thanë njëri-tjetrit: “Po a nuk na ndizej zemra neve ndërsa po bisedonte udhës me ne dhe na shtjellonte Shkrimin e shenjtë?” U çuan menjëherë, u kthyen në Jerusalem, i gjetën të mbledhur të njëmbëdhjetët dhe ata që ishin me ta. Të njëmbëdhjetët u thanë: “Me të vërtetë u ngjall Zotëria dhe iu dëftua Simonit!” Atëherë edhe këta u treguan çka u ngjau udhës dhe si e njohën kur ndau bukën. (Lc 24,13-35)

At. Rikardo E. Façi

Shën Luka tregon se në të njëjtën ditë të ringjalljes së Jezusit, dy dishepuj u larguan nga Jerusalemi për në Emaus. Pasiguria i kishte kapur, pasi kishin dëgjuar njoftimin se Jezusi jetonte. Dyshuan dhe debatuan mes tyre. Ata u verbuan dhe u përqendruan te vetja dhe trishtimi i tyre, pasi nuk mund ta dallonin Jezu-Krishtin që ecte pranë tyre. Kur dishepujt ecnin me dyshimet dhe dekurajimin e tyre, ata dëgjuan fjalët ngushëlluese të Jezusit. Ai i bëri ata të kuptojnë se rrugët e tij nuk janë gjithmonë tona. Prandaj, është e nevojshme të jetojmë me një besim të thellë dhe të ndritshëm që na çon në pranimin me dashuri të vullnetit të Zotit në jetën tonë.

Është interesante të analizohet shprehja që njëri prej tyre thotë: “Ne shpresonim...” Në këtë fjalë duke iu referuar së shkuarës mund të lexoni: “E kemi besuar, e kemi ndjekur, kemi pritur diçka të madhe, por gjithçka ka marrë fund.” Si për të thënë, Jezusi ka dështuar dhe ne jemi të zhgënjyer. Kjo dramë dhe përvojë e dështimit të miqve të Emausit është si një pasqyrim i situatës së shumë të krishterëve sot. Shumë jetojnë pa shpresë, pa besim, në një shoqëri që ka mbjellë përvoja negative që kanë bërë që shumë të ndihen të braktisur nga Zoti ose që Ai nuk ka më asgjë të bëjë me ne. Shumë prej tyre kanë rënë në indiferencë, përballë kaq shumë propozimeve nga bota.

Prandaj, në përvojën e Pashkëve ne duhet të lejojmë gjithashtu që rruga për në Emaus të jetë një përvojë e thellë e Zotit të Ngjallur në jetën tonë. Krishti jeton! Ky njoftim duhet të na ndihmojë neve personalisht dhe si familje që të maturojmë besimin tonë te Zoti. Për më tepër, është thelbësore të ndihmohen brezat e rinj që të takohen me të Vërtetën e Jezu Krishtit.

“Edhe sot ne mund të dialogojmë me Jezusin duke dëgjuar Fjalën e tij. Edhe sot na thyen bukën dhe na e jep veten si bukë. Kështu, takimi me Krishtin e ringjallur, i cili është gjithashtu i pranishëm këtu dhe tani, na jep një besim më të thellë dhe më autentik, të kalitur nga zjarri i Pashkëve; një besim i fortë, sepse nuk ushqehet nga idetë njerëzore, por nga fjala e Zotit dhe prania e tij reale në Eukaristi”.¹

“Rri me ne se u bë natë e dita po shkon në të sosur!” Dhe hyri që të rrijë me ta. Kur u ul me ta në tryezë, mori bukën, u falënderua, e theu dhe ua dha.” Me shumë thjeshtësi u shfaqet Jezusi, ecën me ta, mbjell dhuratën e paqes në zemrat e tyre, i qetëson. Për këtë arsye e ftojnë në shtëpinë e tyre, ndihen rehat pavarësisht trishtimit që i kishte pushtuar. Është e nevojshme që shumë prej nesh të kenë një zemër të pastër, një mendje të vëmendshme, për të zbuluar praninë e shumta të Jezusit në jetën tonë.

“Atyre iu hapën sytë dhe e njohën, por ai u zhdruk para syve të tyre.” Le të kërkojmë Jezusin që t’i tregojmë atij vështirësitë tona, dhimbjet tona, zhgënjimet tona, dështimet tona... Ai i bëri dishepujt e Emausit t’i tregojnë për vështirësitë e tyre, ecjen e tyre të lodhur dhe të pashpresë. Papritur u hapën sytë, e njohën, e kuptuan se nuk ishte i huaj, por vetë Jezusi.

“Po a nuk na ndizej zemra neve ndërsa po bisedonte udhës me ne dhe na shtjellonte Shkrimin e shenjtë?” Ky Jezus, me pamjen e një të huaji, ua shpjegoi Fjalën e Zotit dhe, në këtë mënyrë, ndezi një zjarr të ri

në zemrat e bashkëudhëtarëve të tij. Fjala magjeps zemrën. Le t'ua shpallim atë kaq shumë njerëzve që kanë humbur dashurinë e tyre për Zotin. Është e nevojshme që zjarri i Zotit, i bërë Fjalën, të digjet sërish te njerëzit e sotëm, veçanërisht në brezat e rinj.

“U çuan menjëherë, u kthyen në Jerusalem, i gjetën të mbledhur të njëmbëdhjetët dhe ata që ishin me ta. Të njëmbëdhjetët u thanë: “Me të vërtetë u ngjall Zotëria dhe iu dëftua Simonit!” Atëherë edhe këta u treguan çka u ngjau udhës dhe si e njohën kur ndau bukën.” Fakti i njohjes së tij kur thyen bukën ka qenë aq i fuqishëm për ta, sa që u kthyen në Jerusalem për t'u treguar vëllezërve të tyre. Duke takuar të tjerë, ata mundën të ndajnë përvoja të ngjashme. Dishepujt e Emausit, pas kësaj përvoje, u shndërruan nga njerëz të trishtuar dhe të mërzitur në njerëz të lumtur, të etur për të treguar atë që kishin përjetuar.

Mesha e Shenjtë është përvoja e rrugës për në Emaus. Së pari, Fjala e Zotit, pastaj Eukaristia dhe të dy realitetet na mbushin me gëzimin e thellë të ringjalljes, duke gjeneruar tek ne nevojën e madhe për të shpallur atë që kemi përjetuar... Pashka është një rast i mrekullueshëm për të ripërtërirë takimin tonë me Krishtin, në vetë festën e Pashkës dhe në çdo Eukaristi.

Ne ndihemi afër Jezusit kur lexojmë Shkrimet dhe marrim pjesë në Eukaristinë. Sepse, siç tha Benedikti XVI duke cituar Shën Jeronimin, “të shpërfillësh Shkrimin do të thotë të shpërfillësh Krishtin. Prandaj është e rëndësishme që çdo i krishterë të jetojë në kontakt dhe dialog personal me Fjalën e Zotit, e cila na është dhënë në Shkrimin e Shenjtë (...) Dhe vendi i privilegjuar për të lexuar dhe dëgjuar Fjalën e Zotit është liturgjia, në të cilën, duke kremtuar Fjalën dhe duke e bërë Trupin e Krishtit të pranishëm në sakrament, ne e aktualizojmë Fjalën në jetën tonë dhe e bëjmë të pranishme mes nesh”.²

Në këtë mënyrë ne e bëjmë Emausin tonë personalisht, Emausin tonë në familje, Emausin tonë në komunitet. Sa e trishtueshme është të shohësh shumë meshat në famullitë tona me shumicën e stolave bosh! Me siguri ka dikush që është në rrugën për në Emaus pa zbuluar se i huaji është Jezusi... ata janë ende në trishtim. Le të shikojmë brenda vetes për të zbuluar nëse jemi ne të trishtuarit apo jo dhe le të fillojmë të mbushim me gëzim zemrat tona, rrethinat dhe komunitetin tonë, sepse Krishti i Gjallë është me ne, ringjallja e tij na djeg zemrat dhe ne duam ta ndajmë atë zjarr me shumë të tjerë që dëshirojnë dhe kërkojnë Zotin e vërtetë.

Lutja

O Zot Jezus,

Ti që je Ringjallja dhe Jeta,

Ti që jeton në mesin tonë,

të kërkojmë të na ndihmosh të mos mbetemi kurrë në figurën e "të huajit",

por të mund të të zbulojmë pranë nesh,

duke ecur së bashku me gjithë familjen tonë,

duke bashkuar komunitetin tonë.

Na jep dritën e nevojshme për të ditur se në Fjalën na flet Ti,

se në Eukaristi na jep më të madhën nga të gjitha pranitë e tua

dhe se nga këto dy realitete,

ti na dërgon të ndajmë gëzimin dhe lumturinë me të cilën na i mbush zemrat tona.

Amen.

Puna Martesore

1.- Si çift dhe familje, në cilën fazë të rrugës Emaus ndodhemi?

2.- A ndihemi pranë Jezusit apo e përjetojmë akoma si dikë larg?

3.- A kujdesemi që fëmijët tanë të kenë një përvojë solide në marrëdhënien e tyre me Krishtin?

4.- Çfarë duhet të përmirësojmë akoma për t'u përgatitur më mirë për një takim me Krishtin e Gjallë?

Puna Shtyllë

1.- Ndani atë që keni përjetuar kur u përgjigjeni pyetjeve të punës martesore.

2.- A janë përvojat tona të Meshës së Shenjtë si ato që marrin pjesë në një festë, apo ne ende përjetojmë trishtimin e dishepujve të Emaus?

3.- Si mund të kontribuojmë që në kremtimin e Meshës së Shenjtë, ku marrim pjesë, shumë njerëz të mund të përjetojnë praninë e vërtetë të Krishtit dhe të kthehen në shtëpitë e tyre me gëzim të madh?

Shenimet: 1.- Benedikti XVI, Regina Caeli, 6 prill 2008; 2.- Audiencia e Përgjithshme, 7 nëntor 2007

Ju uroj sinqerisht të jetoni një Pashkë në të cilën, duke u identifikuar me Krishtin e kryqëzuar, t'i dorëzojmë Atij mëkatin tonë, besimin tonë të papjekur, mungesën e përkushtimit, egoizmit dhe individualizmit tonë dhe, duke përjetuar Krishtin e Gjallë, të gëzojmë gëzim të thellë që Ai na solli në Lajmin e Tij të Mirë. Gezuar Pashkën!